

Ὁ Ἅγιος Βάρβαρος ὁ Μυροβλύτης καὶ Θαυματουργός(*)

Ἡ μνήμη του εορτάζεται τὴν 23η Ἰουνίου

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ἀγκάλη τοῦ Κυρίου μας εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ γιὰ τὴν ἐπιστροφή κάθε ἄσωτης ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἡ ὁποία στὴν πλάνη της ἀποδημεῖ εἰς χώραν μακράν, προκειμένου νὰ κορέσει τὸν ἀσίγαστο πόθο τῆς σωτηρίας της. Οἱ ἀπλωμένες παλάμες τοῦ Κυρίου μας στὸν Σταυρὸ χωροῦν ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα μέσα Τους, ὅπως χώρεσαν τὸν μετανοημένο Ληστή, τὸν πρῶτο οἰκίητορα τοῦ Παραδείσου.

Αὐτὸ τὸ Θαῦμα εἶναι ἐπαναλαμβανόμενο μέσα στὴν ἱστορία. Μεγάλοι ἁμαρτωλοὶ ἔγιναν μεγάλοι Ἅγιοι καὶ κατέλιπαν διπνεκὲς παράδειγμα μετανοίας, ἐπιστροφῆς καὶ ἐλπίδος σὲ ὅλους ἐμᾶς.

Ἐνα τέτοιο ἐκπληκτικὸ ὑπόδειγμα μετανοίας εἶναι καὶ ὁ Ἅγιος Βάρβαρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ φοβερὸς κουρσάρος καὶ πειρατῆς, ἀνῆλθε σὲ δυσθεώρητα ὕψη ἁγιασμοῦ, ὥστε νὰ ἀναδειχθῆ Θαυματουργὸς καὶ Μυροβλύτης μετὰ θάνατον.

Ὁ Βίος του ἐν συντομίᾳ ἔχει ὡς ἑξῆς, σύμφωνα μὲ τὴν πρὸ ἀξιόπιστη μαρτυρία, τὴν Διήγησι τοῦ Βυζαντινοῦ λογιῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ἀκροπολίτου, Μεγάλου Λογοθέτου τοῦ ΙΓ΄ αἰῶνος.

Ὁ Ἅγιος ἔζησε τὸν Θ΄ αἰῶνα, ἐπὶ βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ (820-829). Κατήγετο ἀπὸ ἀλλοπίστους τῆς χώρας τῶν Ἄφρων (Μπαρμπαριᾶς) τῶν παραλίων τῆς Β. Ἀφρικῆς καὶ ἦταν μέλος φοβερῆς συμμορίας πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὰ παράλια τῆς Παλαιστίνης, τῆς Σικελίας, τῆς Κρήτης, τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἠπείρου.

Κάποτε οἱ πειρατὲς ἀποβιβάσθηκαν στὴν γῆ τῆς Ἀκαρνανίας, ἀφοῦ εἰσῆλθαν ἀπὸ τὸν Ἀμβρακικὸ κόλπο, μὲ καταστροφικὲς διαθέσεις. Οἱ Ἀκαρνανῆες σύναψαν μάχη μαζί τους στὸ Δραγαμέστι, σημερινὸ Καραϊσκάκι τοῦ Ἀστακοῦ καὶ πολεμώντας ἡρωϊκὰ ἀνέκοψαν τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ τοὺς ἐνίκησαν. Διασώθηκε μόνον ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ Βάρβαρος, ὁ ὁποῖος ἐκρύφθηκε σὲ ἕνα ἀμπέλι.

Ἀπὸ τότε ἐπιδόθηκε σὲ κλοπὲς καὶ φόνους καὶ κατήντησε ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς περιοχῆς τοῦ Ξηρομέρου.

Κάποτε μῆκε γιὰ νὰ ληστεύσει σὲ ἕνα ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ ὄρος Νύσα τοῦ Τρύφου, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν πηγές. Ἦταν ὅμως ὥρα Θείας Λειτουργίας καὶ εὐρέθη πρὸ ἐξαισίου θεάματος. Ὁ Θεὸς ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ταλαιπώρου, ἀλλὰ ὅπως φαίνεται καλοπροαιρέτου ψυχῆς του, καὶ εἶδε τὸν λειτουργὸ Ἱερέα μέσα σὲ Φῶς νὰ ὑποβαστάζεται μετέωρος ἀπὸ Ἅγιους Ἀγγέλους! Εἶδε τὸ Θεῖο Βρέφος νὰ θύεται, νὰ μεταλαμβάνεται καὶ νὰ ἀνέρχεται ἀκέραιο μὲ δόξα ἄρρητη στοὺς οὐρανοὺς!...

Ὁ Βάρβαρος συγκλονίσθηκε καὶ προσέπεσε στὰ πόδια τοῦ εὐλαβοῦς Ἱερέως π.

Ἰωάννου Νικοπολίτου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη ὡς καλὸς ποιμὴν, τὸν παρηγόρησε, τὸν κατήχησε, τὸν ἐβάπτισε καὶ ἔγινε ὁ πνευματικὸς του Πατέρας καὶ Ὁδηγός. Στὸ ἅγιο Βάπτισμα κατὰ τὴν ἀπαίτησι τοῦ Ἁγίου τοῦ ἐδόθη τὸ ὄνομα «Βάρβαρος», γιὰ νὰ τοῦ ἐνθυμίσῃ τὴν προτέρα του διαγωγὴ καὶ πολιτεία.

Ἦταν τόσο βαθειὰ ἡ μετάνοιά του, ὥστε ὁ Ἅγιος ἐκάρη Μοναχὸς καὶ παρέμεινε ἐκεῖ στὸν τόπο τῆς πνευματικῆς του ἀναγεννήσεως, ζώντας ὅπως ὁ Τίμιος Πρόδρομος στὴν ἔρημο... Φοροῦσε μάλιστα καὶ ἀλυσίδες, τὶς ὁποῖες ἐζώσθη γιὰ νὰ ταλαιπωρῆ καὶ δουλαγωγῆ τὴν σάρκα του!...

Ἡ καλλιέργεια τοῦ ταπεινοῦ φρονήματος καὶ τῆς αὐτομεμψίας, καθὼς καὶ ἡ βίωσις ὅλων τῶν ἁγίων ἀρετῶν ἔκαναν τὸν Ἅγιο γνωστό, καὶ μὴ θέλοντα, στοὺς κατοίκους τῶν γύρω περιοχῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευδαν μὲ πόθο νὰ εὐλογηθοῦν ἀπὸ τὸν παράδοξο θεῖο Ἀσκητή, τὸν πρῶν τρομερὸ κουρσάρο καὶ λήσταρχο.

Κάποιοι κυνηγοὶ ἀπὸ τὴν Νικόπολι, οἱ ὁποῖοι διήρχοντο ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν πηγῶν τοῦ Τρύφου, εἶδαν τὸν Ἅγιο τὸ σούρουπο καὶ τὸν πέρασαν γιὰ θήραμα. Ἔτσι, τοῦ ἔρριψαν τὰ βέλη τους... Ὅμως σὲ λίγο τοὺς κατέλαβε φρίκη, ὅταν διεπίστωσαν τὸ μοιραῖο λάθος τους!

Ὁ Ἅγιος, καθὼς ἀργόσβηνε, μάζεψε τὶς δυνάμεις του καὶ ἀνεφώνησε: «Πίε, Βάρβαρε, ποτήριον, ὁποῖον ἄλλοις κεκέρακας!»... Καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ πού τὸν ἐξήγαγε ἀπὸ τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ φῶς τῆς Ἀληθείας, διὰ μέσου τοῦ πνευματικοῦ του Πατρὸς καὶ εὐεργέτου Ἱερέως Ἰωάννου... Ἔτσι, ἐν προσευχῇ καὶ εὐχαριστίᾳ, πέρασε τὸ πνεῦμα του στὴν αἰωνιότητα...

Ὁ Ἅγιος Βάρβαρος ἐτάφη στὸντόπο τῆς ἀσκήσεώς του καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀντιδόξασε ἀμέσως μὲ σημεῖα καὶ θαύματα, καθὼς καὶ μὲ ροὴ Μύρου ἀπὸ τὸ μνήμα του!

Πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα, τὸ 1571, ἓνας ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὴν Βενετία, ὀνόματι Σκλαβοῦνος, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τότε μέρος στὴν Ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου, ἀρρώστησε βαρειαὶ καὶ εἶδε σὲ ὄραμα τὸν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος τὸν καλοῦσε νὰ πάη στὸν τάφο του γιὰ νὰ θεραπευθῆ. Πράγματι, μόλις ὁ ἀξιωματικὸς προσεκύνησε, θεραπεύθηκε θαυματουργικὰ καὶ φεύγοντας πῆρε μαζί του τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου.

Ταξιδεύοντας γιὰ τὴν Βενετία, προσάραξε στὸ χωριὸ Ποταμὸς τῆς Κερκύρας... Ἐκεῖ ὁ Ἅγιος θεράπευσε ἓναν παραλυτικὸ, γι' αὐτὸ καὶ ἀνεγέρθηκε Ναὸς στὴν μνήμη του καὶ τιμᾶται ὁ Ἅγιος σὲ αὐτὸν μέχρι σήμερα. Ναὸς τοῦ Ἁγίου ὑπάρχει ἐπίσης, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἀσκήσεώς του, καὶ σὲ χωριὸ τῆς Λευκάδος.

Τὸ δὲ θαυματόρρητο Λεῖψανό του, τὸ ὁποῖο κατέληξε στὴν Ἰταλία, εἰκάζεται ὅτι διαφυλάσσεται μέχρι σήμερα σὲ ἓνα χωριὸ τῆς Β. Ἰταλίας, τὸ ὁποῖο φέρει τὴν ὀνομασία τοῦ Ἁγίου: «Ἅγιος Βάρβαρος»!...

Εἶθε κάποια ἡμέρα νὰ ἀποκαλυφθῆ καὶ νὰ ἐπιστραφῆ στὸν τόπο τοῦ ἐξαγιασμοῦ του, πρὸς εὐλογίαν καὶ παρηγορίαν τῶν πιστῶν.

Ταῖς τοῦ Ἁγίου Βαρβάρου ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς!

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 302/Μαῖος-Ἰούνιος 2001, σελ. 35, 38.